

Çocuk felsefesiyle ilgili olarak çok sayıda olumlu görüş bulmak mümkündür. Yalnız bu görüşü savunanlar çocuk felsefesi adı altında farklı değerlendirmeler yapmışlardır. Karl Jaspers "*Çocuk felsefesi*" kavramını ilk defa felsefi literatüre sokmuş ve: "*Kim iyi bir araştırma yaparsa, çocuk felsefesi hakkında çok zengin kaynaklar bulacaktır.*" demiştir. Çocukların felsefe yapamayacağı hususundaki karşı görüşlere şiddetle karşı çıkarak çocukların doğal yetilerini öne çıkartmıştır. Jaspers yıllarca çocukların büyüklerin düşüncelerine ve geleneklerine mahkûm olduğunu ve böylece çocukların düşünme yetilerini kaybettiklerini söylemiştir. O, kısaca felsefecilerin çocuk gerçekliğini göz ardı ettiğini vurgulamıştır (Jaspers 1976).

Jaspers'e göre çocuk hayat gerçeklerine açık bir varlıktır: yakın zamanda büyüdükçe kayıp edecekleri şeyleri hissedebilir, görür, araştırır ve sorar. Onlar büyüdükleri zaman büyüklerinden kendi çocukluk döneminde kendi söylediklerini ve düşüncelerini duyduklarında şaşırılmaktadırlar (Bkz Engelhardt 1997: 41).

Doris Daurer çocuk felsefesini çocuk ayakkabısına benzetir ve "*yetişkinlerin küçük modeli*" der. Tüm özellikleri aşağı yukarı aynıdır: bazen de daha iyi kaliteli olabilir ve sizin ayakkabılarımızdan daha pahalı olabilir.", der (Daurer 1999: 21).

Stefan Engelhardt'ın aşağıdaki felsefe tanımı felsefe ile çocuk felsefesi arasında bir konsensüs olduğunu göstermektedir: "*Felsefe etrafımızı saran somut nesne veya dünya ile aktif bir uğraşdır. Bu faaliyetler ancak sosyal çevremizle konuşarak diyalog ortamında gerçekleştirilir. Bunun için temel düşünsel faaliyetler açıklama, delil getirme, soru sorma, aynı zamanda güncel olayları aktarmaya dayanan ifade biçimlerinin söylenmesi olarak sayılabilir. Yalnız felsefeden söz edebilmek için düşüncelerin dilsel olarak ifade edilmesi gerekmektedir. Çocuklar da zaten doğal gereği bunlarla uğraşmaktadırlar.*" (Engelhardt 1997: 27).

Hamburg üniversitesinden Profesör Ekkehard Martens çocuklarla Yetişkinlerin mantığının tesadüfî normlarına göre değil, Sokrates geleneğine ve aydınlanma filozoflarından Kant'ın kategorik imperatifine göre felsefi konuşmalar yapılmasını tavsiye eder. Çünkü prensip olarak her insana benzer otonomi ve akıl yetisi verilmiştir, buna çocuklar da dâhildir. Bu görüşe göre çocuklar küçümsenecek varlıklar değil, yani büyüklerin bakış açısına göre konuşma ve düşünme yetisine sahip değildir denilemez, tam aksine, onların müthiş düşünme yeti veya güçleri işlenebilir veya işlenmeli, tabii ki kendilerine has veya özel imkânlarla yapılmalıdır (Bkz. Martens 1997: 192).

H.-L. Freese çocuklarla derin anlamlarda felsefe yapılabileceğini söylemiştir, yer ki büyükler onlara değer versinler, fırsat eşitliği tanısınlar, bir psikolojik ve düşünsel baskıyla engel olmasınlar.

